

[Erik Holst.]

rende og energibesparende foranstaltninger nu er kommet så langt frem, at man ikke alene taler om dem, men at man også konkret prøver at etablere et samarbejde om dem.

Det må også hilses med tilfredshed, at det samme energisamarbejde nu prøver at trække alternative energikilder frem. Selvfølgelig er jeg godt klar over, at det er med det sigte, at man skal prøve at gøre hver især selvforsynende i så høj grad som muligt, og at man skal prøve på at gøre sig uafhængig af krisesituationer, der kan opstå på verdensmarkedet. De kriseforanstaltninger, som her foreslås, drejer sig som sædvanlig om lagre, forbrugsbegrænsninger og oliefordeling, altså er de udtryk for en håndgribelig solidaritet landene imellem. Nu klarede vi den jo sidste gang takket være handelsministerens eminente evne til at realisere, jeg havde nær sagt ønsker og tanker hos befolkningen uden det kæmpestore apparat, og jeg vil også tro, at vi i en ny situation skulle have mulighed for at klare det uden en voldsom opbygning af særlige kontorer og særlige apparater herhjemme.

Den solidaritetsfond på de 25 mia dollars, der er tale om at etablere, har sin rod i en meget positiv tankegang, idet man siger, at denne fond skulle kunne etableres af de olieproducerende landes overskydende kapitaler i de internationale banker. På den måde skulle man ligesom kunne sige, at der er en direkte forbindelse og fælles interesse mellem de olieproducerende og de olieimporterende lande.

Gennemgår man det forslag, som handelsministeren kalder et lovforslag, der skal sikre, at Danmark er i stand til at opfylde internationale forpligtelser, så hæfter man sig selvfølgelig i første omgang ved, at vi nu med dette lovforslag gennemført i højere grad kan kræve informationer fra olieselskaber eller selskaber, der på en eller anden måde beskæftiger sig med olie og gas og dermed beslægtede produkter. Nu tror jeg ikke, at vi kan sige, at det var 100 pct. mørklagt, hvad olieselskaberne foretog sig i den sidste krisesituation, men vi kunne måske godt have ønsket, at der havde været en lovhjælp til at pålægge disse selskaber en oplysningspligt, der i højere grad kunne

have sikret indgreb, der var baseret på faktiske forhold.

Jeg har også bemærket, at der i bemærkningerne til lovforslaget står, at Danmark kan komme i den meget ejendommelige situation i en international oliekrisesituation, at såfremt vore lagre herhjemme eller vore tilførsler måtte være større end de 16 lande, vi skulle stille os solidarisk med, så skulle vi eksportere olie. Det kan selvfølgelig godt falde nogle for brystet, at vi i en sådan krisituation skulle gøre det, men det må igen, synes jeg nok, tilskrives den solidaritet, som jeg trods alt vil betragte som en meget stor fordel ved Det Internationale Energi Program.

Socialdemokratiet kan både gå ind for det, der står i § 8, nemlig ratifikationen, og kan gå ind for den oplysnings- og salgspagt, der ligger i selve lovforslaget. Jeg vil tro, at der bliver tale om et meget beskedent arbejde i energipolitisk udvalg, før man kan vedtage disse to lovforslag.

Guldberg (V):

Jeg vil begynde med forslaget om oplysnings- og salgspagt vedrørende kulbrinter og sige, at jeg ligesom den foregående taler først og fremmest betragter dette som et spørgsmål om at få ratificeret aftalen. Derfor havde jeg heller ikke haft noget imod, at den var blevet underkastet den mere almindelige behandling. På den anden side kan det også være nyttigt at få tingene i den sammenhæng.

Jeg vil gerne sige, at vi er positivt indstillet over for at få aftalen ratificeret og også få den hurtigt ratificeret. Vi er fra dansk side uden tvivl interesserede i, at denne aftale kommer hurtigst muligt på plads. Jeg har læst bemærkningerne med stor interesse, og bortset fra at bemærkningerne omhyggeligt med pegefingeren fortæller, hvad der er danske interesser, inden man får lov at læse resten og derved har ægget min trang til modsigelse, så er det alligevel lykkedes mig at overvinde den til at holde mig til indholdet. Jeg er altså kommet til det resultat, at det for Danmark må være en rigtig og ordentlig løsning, så godt som det nu kan lade sig gøre, og at vi selvfølgelig har en dansk interesse i solidaritet i videst mulige omfang. Vi kan altså beklage, at den ikke går videre, det kan måske i visse tilfælde i